

FENNE VAN HEEMSTEDÉ

LAVA

Als het vuur in een vrouw ontvlamt.

LEESEXEMPLAAR

FENNE VAN HEEMSTEDE

LAVA

Als het vuur in een vrouw ontvlamt

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2018
Copyright © Fenne van Heemstede

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious Studio
Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious, uitgever van verhalen

Copyright © 2018 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-46-7 | NUR 301
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

LAVA

Als het vuur in een vrouw ontvlamt

Voor Maria en Sergio

*Il n'y a pas d'amour perdu
(Liefde kun je niet verspillen)*

Marcel Achard , Frans schrijver 1899-1974

Lava

Eigenlijk is het elk jaar hetzelfde. Onze klanten – veelal mensen met een drukbezet leven – hikken soms lang tegen een beslissing aan, maar zodra het bijna Kerst is, hakken ze de knoop plotseling door. Ik vermoed dat het verlangen om het met de feestdagen thuis gezellig te maken de doorslag geeft om tot aankoop over te gaan. Zo ook deze keer. Vanmiddag hebben we de jaaromzet bekeken en waren zeer tevreden. *EroticArt*, de nieuwe poot van de galerie, heeft beslist het jaar gered.

Gewoontegetrouw waren de Kerstdagen gevuld met familie en vrienden. De dagen daaromheen kenden nogal wat sociale verplichtingen. Leuk natuurlijk, maar soms wel een beetje vermoeiend.

‘Eindelijk thuis,’ verzucht ik en geniet met kleine teugjes van mijn wijn.

‘Zeg meisje ...’

‘Hmmm ...’

‘Vind je nu nog steeds dat mijn ideetjes zo extravagant waren?’

‘Jouw ideetjes?’

Hij grijnst. Ik schud mijn hoofd.

‘Nee, niet extravagant.’ Ik pauzeer bewust. ‘Maar je gezeur was beslist bizar.’

‘Gezeur? Bizar?’ Ik zie hem verstijven. Zijn glimlach bevriest.

‘Gezeur, ja. Gedram soms. Het was eigenaardig. Buitenissig.’

‘Buitenissig?’ Zijn stem gaat omhoog. ‘Wat bedoel je?’

‘Precies wat ik zeg. Ongewoon. Zoals jij.’ Ik haal mijn schouders op.

‘Zoals ik?’ Hij staart me aan, strijkt aarzelend zijn hand door zijn haar.

'Ja, eigenzinnig. Zoals altijd ...'

Voordat ik mijn zin af kan maken, gaat mijn telefoon.

Zuchtend ga ik rechtop zitten, maar ik glimlach zodra ik de naam op het scherm lees, een vlindertje in mijn buik roert zich onmiddellijk.

EEN JAAR EERDER

Daniel

Zoals wel vaker op zondag drinken we een wijntje in het schaars verlichte café bij ons op de hoek. Maar vandaag is anders, vanmiddag is het bijzonder. Ik hoor zoete woordjes in mijn oor, voel vederlichte fladderkusjes in mijn nek en ben me bewust van zijn strelende vingers op mijn been. Zelden voelde ik me zo begeerlijk, zo op en top vrouw.

De stamgasten kijken, ik heb er maling aan. Na een lange winter is het ons feestje op deze heldere dag die doet verlangen naar het komende voorjaar. Kleine poppen barsten open en kleurige vlinders verschijnen, verkreukelde vleugeltjes nog. Ze wapperen er voorzichtig mee.

‘Ik heb een verrassing voor je. Kom!’

Ik kijk hem vragend aan. ‘Wat dan?’

‘Geduld, Fleurtje. Geduld.’

‘Dat was nog nooit mijn sterkste kant,’ protesteer ik.

Hij lacht me hartelijk uit. ‘Daar vertel je me niets nieuws mee!’

Terwijl hij afrekent, loop ik naar de garderobe en trek mijn jas aan. Een verrassing, hè? Dat kan ik ook. In een opwelling doe ik vliegensvlug mijn stringetje uit. Ik klem het in mijn hand en bij de deur stop ik het vochtige niemendalletje ongemerkt in de zak van zijn jasje.

We lopen naar de auto. De zon schijnt ongegeneerd na zich weken te hebben schuilgehouden. Om naar hem te kunnen kijken, moet ik mijn ogen een stukje dichtknijpen.

Hij wil zijn sleutels pakken en zijn vingers stuiten waarschijnlijk op mijn slipje. Zijn ogen flitsen naar de mijne en onbeheerst grijpt hij me vast. Heftig kust hij me op mijn mond.

Ik duw mijzelf dicht tegen hem aan, zijn hart bonst tegen

mijn borst. Zoekend glijden zijn handen onder mijn jas.

‘Hoe lang is die al uit,’ fluistert hij schor van opwinding.

Plagend haal ik mijn schouders op. Ondeugende vlinders in mijn buik slaan hun vleugels uit, vliegen voorzichtig hun eerste lenterondje.

‘Kom!’ Hij opent het portier en terwijl hij me laat instappen gaat zijn telefoon.

‘Goedemiddag, Suzanne,’ hoor ik hem zeggen voordat hij de deur dichtgooit en om de auto heenloopt. Zei hij nou Suzanne? Wie is dat dan? Ik kijk naar Daniel die aandachtig luistert. Suzanne ten Voorde misschien? Maar waarom belt die nou? Het is zondag, mevrouw Ten Voorde!

Ik huiver.

Geïrriteerd trek ik mijn jas wat vaster om me heen. Ze kan twintig keer in de galerie komen voordat ze eindelijk iets aanschaft. Als ik er ben, is ze altijd zo weer weg. Mij kan ze, geloof ik, niet uitstaan. Bij hem blijft ze uren plakken. En wanneer ze dan uiteindelijk de knoop heeft doorgehakt, komt ze al snel weer terug, omdat ze volgens mij denkt hem op een dag te kunnen verleiden. Terwijl ik mijn oren spits, bedenk ik dat ik haar al een poos niet heb gezien. Zou ze soms komen als ik bij Van Gogh aan het werk ben?

Daniel lacht.

Zou hij nou echt niet in de gaten hebben dat ze helemaal weg van hem is? Ze is trouwens niet de enige. We hebben meer rijke dames met een teveel aan tijd en een tekort aan aandacht. Ook uitbundig mooie kunstenaresen en bevallige studentes van de academie zien hem wel zitten. Hij brengt met zijn ontwapenende charme in alle onschuld hun hoofd nogal eens op hol. Hij heeft er vaak geen erg in. Naast zijn uiterlijk is natuurlijk ook zijn ondeugende specialisme daar debet aan. Ik ben er ondertussen aan gewend, maar onze kunst is zo nu en dan iets te expliciet naar mijn zin.

Ik ril opnieuw. Het is koud in de auto en aan dat gesprek lijkt geen eind te komen.

Eindelijk stapt Daniel in. Voor hij wegrijdt kust hij me. Mijn jas valt open en zijn hand glijdt omhoog over mijn been. Hij kijkt me aan, brengt traag zijn vingers naar zijn mond. Zijn ogen schitteren kwajongensachtig in het felle lentelicht als hij zijn tong er genietend langs laat glijden en naar me lacht.

‘Dat was Suzanne ten Voorde. Ze wilde weten of ‘Passion’ nog niet verkocht is.’

‘Ik hoorde het. Sinds wanneer noem je haar bij haar voor-naam?’

Verbaasd kijkt hij opzij. ‘We leven in de 21e eeuw, Fleur. Iedereen tutoyeert elkaar.’

‘Ik niet.’

‘Nee, maar jij bent een beschaafd meisje, schat. Jij spreekt keurig, je lacht niet te hard, je kleedt je ingetogen.’

Ik negeer zijn spottende blik naar mijn hoog opgeschoven rokje. In gedachten hoor ik Suzanne’s overdreven lach, hoog en kirrend.

‘Weinig plezier aan te beleven dus,’ antwoord ik.

Daniel frons. ‘Vanwaar je irritatie, Fleur? Ik sprak even met een goede klant. Is dat nou zo erg? Ze legt ons beslist geen windeieren.’

‘Ik mag haar niet. Haar haar is te blond, haar borsten zijn te nep en ze vindt kunst alleen maar mooi als het duur is. Ik vind ‘Passion’ nogal op het randje.’

‘Zij niet. En haar man sterft van het geld.’

‘Ik had inderdaad niet het idee dat zij het zelf heeft verdiend. Erg slim lijkt ze me niet. Maar jij schijnt het prima met haar te kunnen vinden.’

‘Ze is een goede klant, Fleur,’ Ergernis klinkt door in zijn stem. ‘Doe eens niet zo verrekte preuts.’

Hij trekt zijn hand terug en legt hem op het stuur.

‘Preuts en ouderwets. Niet bepaald de moeite waard dus.’
Stuurs kijk ik voor me uit.

Na een zwijgzame rit rijden we Amsterdam in. Hij vist een

rode enveloppe uit zijn zak en steekt hem me toe.

‘Mijn verrassing.’

Ik probeer mijn nieuwsgierigheid niet te laten merken en scheur hem open.

‘Waar is die van?’

‘Dat merk je vanzelf. Ik was van plan om er vandaag een feestje van te maken. Maar dan moet je wel een beetje meewerken.’

Ik vouw mijn vingers om de ouderwetse sleutel en besluit af te wachten.

In de oude binnenstad vinden we wonder boven wonder een parkeerplek. Overdreven buigend opent hij mijn portier. Ik negeer zijn uitgestoken hand.

‘Had ik al gezegd dat je er oogverblindend uitziet vandaag?’

‘Niet wat te ingetogen?’

‘Oei, mijn Fleurtje is beledigd!’

Mijn naaldhak blijft tussen de kinderkopjes hangen en ik struikel. Bijna ga ik uiterst onelegant onderuit, maar gelukkig is hij vlakbij en hij vangt me op.

‘Dat komt er nou van als je mijn hand niet vast wil houden.’

Een passerende fietser schudt zijn hoofd als Daniel me optilt en naar de overkant draagt.

Liggend in zijn armen kijk ik verwonderd naar de glanzend rode deur van een oud, scheefgezakt huisje. Waarschijnlijk woonde hier vroeger een heel gezin. Voordat het koperen bordje naast het kozijn mij de nieuwe bestemming kan verklappen, bedekt hij het snel met zijn hand. Zijn gezicht verraadt niets.

‘Doe maar open.’

De sleutel knarst in het slot.

Hij moet zich bukken als hij me over de drempel tilt.

Het contrast is groot. Buiten is het licht en koud, hier is het behaaglijk warm en bijna donker. Op de salontafel, in de bedrieglijk eenvoudig ingerichte kamer, staat behalve een im-

mense bos rode rozen, een wijnkoeler met een fles champagne. Een spierwit, gesteven servet hangt strak gevouwen om de hals. Ernaast staan twee champagneglazen en een porseleinen schaal met kleine hapjes. Weelderig dikke gordijnen sluiten het zonlicht buiten. Hij zet me weer neer en steekt een voor een de verspreid staande kaarsen aan.

Ik kijk rond, ruik aan de rozen en compleet van mijn stuk gebracht door zijn romantische verrassing laat ik me op de bank zakken.

Hij knielt naast me en ontkurkt de champagne. Behoedzaam schenkt hij de glazen vol en komt naast me zitten.

We snoepen van de lekkernijen op tafel.

‘Hoort dit bij een hotel?’

Hij knikt.

‘Daan, ik ...’

Hij legt het topje van zijn wijsvinger op mijn lippen en kust mijn voorhoofd. ‘Ik zou jou niet de moeite waard vinden? Ben je niet goed wijs?’ Zijn handen gaan naar de knoopjes van mijn blouse. Als ze een voor een open springen, zakken zijn lippen traag mee omlaag.